

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 691/2022
06.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милије Милосављевића, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милије Милосављевића, адвоката Горана Миличића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 15К број 971/2021 од 17.12.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 99/22 од 11.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милије Милосављевића, адвоката Горана Миличића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 15К број 971/2021 од 17.12.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 99/22 од 11.04.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ, као недозвољен.**

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 15К број 971/2021 од 17.12.2021. године, окривљени Милија Милосављевић оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па су му утврђене казне затвора и то за кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у трајању од 5 година, а за кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру у трајању од 1 године, и осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 5 година и 8 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.07.2021. године до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција. Истом пресудом оштећени АА и ББ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак, а окривљени Милија Милосављевић је ослобођен од дужности да

надокнади трошкове кривичног поступка, који падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 99/22 од 11.04.2022. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Милије Милосављевића, адвоката Горана Миличића и пресуда Другог основног суда у Београду 15К број 971/2021 од 17.12.2021. године је преиначена само у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеном Милији Милосављевићу за кривична дела за која је првостепеном пресудом оглашен кривим утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, а за кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру казну затвора у трајању од 8 месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16.07.2021. године па надаље, док је жалба у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Милије Милосављевића, адвокат Горан Миличић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине или само одлуку донету у поступку по редовном правном леку и предмет врати на поновну одлуку органу поступка или на суђење првостепеном или апелационом суду, с тим да нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да побијане пресуде преиначи у целини или делимично, као и да сходно члану 488. став 3. Законика о кривичном поступку извршење правноснажне пресуде прекине и окривљеног пусти на слободу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милије Милосављевића, адвоката Горана Миличића, је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости наводи се да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, с обзиром да се у овом случају, по наводима браниоца, не може радити о квалификованом облику кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. Кривичног законика (КЗ) јер је оштећена ВВ задобила лаке телесне повреде, а оштећена ББ у спорном догађају није задобила телесне повреде, па је осудом окривљеног за квалификовани облик насиља у породици погрешно примењен Кривични закон.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 194. став 3. КЗ прописан је квалификовани облик кривичног дела насиље у породици који постоји уколико је услед дела из става 1. и 2. овог члана наступила тешка телесна повреда или тешко нарушавање здравља или су учињена према малолетном лицу.

Из списка предмета произилази да су кривично-правне радње које су окривљеном стављене на терет извршене истог дана и у истом догађају (16.07.2021. године) у односу на чланове његове породице и то малолетну децу, сина ГГ и ћерку ДД, као и у односу на супругу ВВ и мајку ББ. Иако критичном приликом оштећена ББ није задобила телесне повреде, а оштећена ВВ је задобила лаке телесне повреде у конкретном случају реч је о више пасивних субјеката, па је правилно првостепени суд сходно одредбама кривичног законика исте квалификовао као кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. Ово стога што предмет заштите овог кривичног дела је породица и породични односи, а преко породице и сви чланови породице уживају заштиту, али имајући у виду да се ради о јединственом догађају који се одиграо дана 16.07.2021. године и код чињенице да је кривично дело из става 1. учињено према малолетној деци као члановима породице, то је правна квалификација у погледу квалификованог облика дела правилно одређена према малолетним лицима, у конкретном случају деци окривљеног. Стога, није од утицаја на правну квалификацију чињеница да је оштећена ВВ задобила лаке телесне повреде, а да оштећена ББ није задобила телесне повреде.

Из наведених разлога не ради се о повреди закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на коју се указује у поднетом захтеву за заштиту законитости па су наводи у том делу неосновани.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац је указао да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 60. став 1. и 2. Кривичног законика, уз наводе да су нижестепени судови у својим одлукама о кривичној санкцији повредили кривични закон тиме што нису претходно утврдили појединачне казне за свако од четири лица-члана породице према којима су радње предузете, јер је у конкретном случају, по наводима браниоца, окривљени са више радњи учинио више кривичних дела и ради се о реалном стицају.

Изнети наводи захтева којима се указује да је требало појединачно утврдити казне за сваког оштећеног, па онда изрећи јединствену казну, не могу се прихватити јер би се у том случају радило о стицају више кривичних дела, што се окривљеном не ставља на терет, већ је оглашен кривим за једно кривично дело, из којих разлога је у овом делу поднети захтев за заштиту законитости поднет на штету окривљеног, те је као такав у овом делу одбачен јер је бранилац овлашћен у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП да захтев може поднети само у корист окривљеног.

Преосталим делом поднетог захтева бранилац иако указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, приликом образлагања означене повреде бранилац наводи да суд није правилно применио одредбу члана 54. став 1. Кривичног

законика, те да није правилно ценио све околности које утичу на висину казне затвора, те тако није ценио околност да се ради о породици која живи у заједници већ 17 година, нити је ценио чињенице у погледу квалитета брака и односа у породици, ранији живот окривљеног, чињенице да је у питању један „трагичан догађај који је незаконито, неправилно и преоштро кажњен“... на који начин бранилац суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**